

15. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

12. DUBNA 1998

Z obsahu:

Velká modlitba za Afriku

Jan Pavel II. při
generální audienci
25. března 1998
– strana 2 –

Velikonoce – naše budoucnost

Joachim kardinál
Meisner
– strana 4 –

Giovanni Scalabrini – vzor biskupa

Byl pro všechny vším,
aby všichni byli získá-
ni pro Krista...
– strana 5 –

Eucharistické hymny

Tomáše Akvinského
– strana 7 –

Gutta cavat lapidem

Je nám třeba návratu
k pokoře
a poslušnosti...
– strana 8 –

Úcta k eucharistii

Nejvznešenější svátost
Nového zákona...
– strana 9 –

Obětavé mateřství

Bílá kronika...
– strana 12 –

Kristus vpravdě vstal z mrtvých, pokoj vám...

Mikuláš z Verdunu, 13. stol., Klosterneuburg u Vídně

Velká modlitba za Afriku

Draží bratři a sestry, děkuji Bohu, že mi bylo dopřáno v krátkém, ale intenzivním pobytu opět navštívit milovaný africký kontinent. Afrika se stává v Církvi stále více protagonistou vlastních dějin, odpovědným za putování celého Božího lidu.

Mladá a životná Církev

V Nigérii jsem se setkal s Církví plnou života, která nedávno slavila **sto let od první evangelizace** a která se dala s rozhodností na pochod vstříc roku 2000, vedena a povzbuzována směrnicemi posledního afrického synodu. Vznikla zde v posledních letech nová diecézní a famí společenství. Mnozí se povolání ke kněžskému stavu a k zasvěcenému životu: byly otevřeny tři nové semináře vedle osmi, které zde již existovaly. To všechno je plodem Ducha svatého, který oživoval Církev v Nigérii v průběhu těchto stalet a pokračuje v tom i dnes, aby jí podpořil na cestě k budoucnosti.

Dík státníkům i biskupům

Děkuji hlavně státu a ostatním civilním autoritám za přijetí, které mi připravili. Mám za to, že tato jedinečná duchovní událost přispěje k zintenzivnění procesu, který vede ke smíření a ke konsolidaci v duchu spravedlnosti za plného respektování lidských práv v všech složkách nigerijského lidu.

Vyjadřuji své poděkování biskupům této země za svědectví společenství a lásky, kterou prokázali Petrovu nástupci, a zahrnuji do toho kněze, řeholníky a řeholnice, katechety a všechny věřící laiky. Opakuji své »děkuji« a své objetí pokoje.

Úcta k jinověrcům

Uctivý pozdrav posílám příslušníkům jiných náboženství, zvláště muslimům, kteří jsou v této zemi významně zastoupeni. Posílám vřelý pozdrav všemu nigerijskému lidu.

Během mého pobytu v Nigérii kromě návštěvy vlády této země mi bylo dopřáno, abych se setkal s biskupy, pečlivými pas-

týři křesťanského lidu. Chovám nicméně drahou vzpomínku na setkání s nejvyššími představiteli islámu, s nimiž jsem chtěl potvrdit důležitost duchovních pout, která spojují křesťany s muslimy, jako jsou: víra v jediného milosrdného Boha, poslání hledat a plnit jeho vůli, hodnota každé lidské osoby jakožto Božího tvora se zvláštním posláním, náboženská svoboda, etika a solidarita. Prosim Pána, aby křesťané a muslimové, kteří jsou tak početně zastoupeni v Nigérii, **spolupracovali při obraně života** a při efektivním prosazování lidských práv pro každého jedince.

Modlitba za černý kontinent

Druhým silným zážitkem mé návštěvy byla mše svatá v Abujji, novém hlavním městě země. V srdci černého kontinentu jsem spolu s biskupy, klérem a věřícími pozvedl k Bohu **velkou modlitbu za Afriku, aby poznala spravedlnost, pokoj a rozvoj**; aby chránila své jedinečné hodnoty, svou lásku k životu a k rodině, k solidaritě a společnému životu. Prosil jsem, aby Afrika, obývaná tak četnými etnickými skupinami, se stala **jednou rodinou národů**, tak jak Pán chce, aby tomu bylo na celém světě: jedna rodina národů. **Evangelium je kvasem autentického pokoje a jednoty.**

Hold prvním evangelizátorům

Církev hlásá až do nejjazších končin země tuto *dobrou novinu* o spáse duší v úsilí o spravedlnost, pokoj a komplexní rozvoj společnosti při respektování základních práv lidské osoby.

Pro tento cíl obětovali život první misionáři, první evangelizátoři afrického kontinentu; to-

muto cíli zasvětili existenci mnozí Nigerijci jako otec Tansi a tolik jiných, kteří po něm odpověděli na Pánovo volání a spolupracovali při evangelizaci ve vlasti a v jiných částech zeměkoule. Církev nepřestává děkovat Bohu za tuto tajemnou výměnu darů, ovoce účinného a univerzálního působení Ducha svatého.

Apoštol eucharistické úcty

Vrcholným okamžikem této mé pouti byla slavná eucharistická liturgie při blahověčení otce Cypriána Michaela Iwena Tansiho, která se uskutečnila v jeho rodišti v Onitshe.

Tato událost byla poselstvím vysoké svatosti, míru a naděje, které se tak obdivuhodně soustředily ve svědectví otce Tansiho. **Celý jeho apoštolát byl prosycen plody eucharistie**: sloužil mši svatou se zjevným zápallem víry a lásky a celé hodiny dlel v adoraci před Nejsvětější svátostí v usebrání a v rozjímání.

V těchto prodloužených chvílích modlitby jej Pán k sobě přitahoval blíž a blíž a dával mu poznat stále zřetelněji povolání ke kontemplativnímu životu. Ve svých 47 letech odjel do Anglie, kde vstoupil do cisterciáckého opatství na hoře Sv. Bernarda. Nemohl, jak zamýšlel a toužil, vrátit se do vlasti a založit zde řeholní komunitu. Smrt jej předešla, ale jeho svědectví zúrodněné modlitbou a obětí zůstalo jako vzácné a vydatné semeno, které nemohlo nevydat hojné plody.

Nekrvavé prvomučednictví

Otec Tansi je prvním svědkem křesťanské víry v Nigérii, který byl vyzdvižen k úctě oltáře: můžeme spontánně na něho myslet jako na *prvomučedníka* tohoto národa. Ne proto, že by byl umučen, ale v tom smyslu, že podal

bezvýhradné svědectví lásky, když zasvětil službě Bohu a bratřím celou svou existenci.

V dějinách církve mají prvomučedníci obzvláštní význam pro společenství věřících a pro evangelizaci. Pomysleme např. na římské prvomučedníky a další početné v jiných krajinách, kde víra vytryskla z jejich hrdinského svědectví. Blahověčení otce Tansiho není pouze uznáním jeho svatosti a duchovního klimatu, ve kterém vyrostl až k dokonalému spojení s Bohem a s bratřimi. Ono je také přáním a znamením naděje pro budoucí rozvoj Církve v Nigérii a v Africe.

Kéž se nový blahoslavený přimlouvá, aby v nigerijské společnosti a ve všech afrických zemích zapustil kořeny **duch smíření** a aby se stále více rozlévalo poselství evangelia. Kéž roste vzájemné pochopení, pramen pokoje, radosti a jednoty v rodinách. Nechť se upevní solidarita a spravedlnost, aby se touto cestou mohl uskutečňovat harmonický rozvoj každého národa.

Poselství Zvěstování

Svěřme tyto prosby svaté Panně, kterou nám dnes liturgie představuje v tajemství Zvěstování. **Duch svatý jí vnukl, aby řekla své »fiat« Bohu** a vložil do jejího lůna vtělené Slovo. Tentýž Duch zúrodnil v průběhu staletí neúnavnou misijní práci apoštolů a svědků Kristových ve všech úhlech světa.

Při rozjímání o Panně Marii, obrazu věrnosti a poslušnosti, jsme všichni pozváni, abychom dnes velkodušně přijali Pánovo volání a řekli své věrné a rozhodné »ano« jeho vůli, aby se všude uskutečnil jeho spásonosný plán.

Panno Zvěstování, kterou dnes slavíme, učíš z nás učenlivé a odvážné služebníky Slova, které se v tobě stalo tělem, aby spasilo každou lidskou bytost.

Bolletino Vaticano
Mezilitulky a zvýraznění
redakce Světla

Jitro všech jiter

Zamyšlení nad čteními dnešní slavnosti

Nevěděli, že musí vstát z mrtvých.

Je první den po sobotě. Tento den bude nejprvnějším ze všech dnů. Přivstaň si, abys nezmeškal žádný z těch nejvzácnějších okamžiků. Nehleď na to, že je ještě tma. Bdělostí a světlem tvé duše je víra. Nedej se zahanbit svatými ženami, které se neohroženě vydávají **na cestu ke hrobu**. Zeptej se jich, odkud se vzala jejich rozhodnost? Je tu jediná možná odpověď: *Pohání je láska k Ježíšovi*⁽¹⁾. Svůj majetek vydaly za vonné masti, spěchají odvážně, aby mu co nejdříve prokázaly poslední službu lásky, touží si svého Miláčka uchovat, uchránit jej od zkázy. I když nevědí jak, jsou přesvědčeny, že překonají i tak těžkou překážku, jakou představuje velký hrobový kámen. *Láska překoná všechno*.⁽²⁾ Umíš tak bezmezně milovat?

Kámen je odvalen. To, co pokládaly za největší překážku, ve skutečnosti nestojí v cestě. Ale je tu mnohem těžší balvan: **Hrob je prázdný**. Místo útěchy z poslední služby lásky se jim dostává ještě hlubšího rozčarování. Nemají jej už ani mrtvého. Marně nakoupené masti ztěžkly k neunesení. Ranní rozbřesk se mění v ještě temnější noc.

Ženy prožívají nejtěžší hodinu svého života. Nevědí ještě, že to, co pocítují jako krutou ztrátu, s níž se nedokáží smířit, je ve skutečnosti předsíní k největší a nejvyšší překvapující radosti. Neumíš-li si představit nic krásnějšího nad to, co dosud prožíváš, neznamená to, že to není možné. Aby Ježíš udělal místo pro mnohem větší, vyšší a trvalejší dar, musí někdy nejdříve odstranit to, co by mu překáželo, i když ti to až dosud připadalo tak krásné a vznešené. *Až přijde to, co je dokonale, zanikne to, co je částečné*.⁽³⁾

Ženy zatím vidí jen jediné vysvětlení: *Vzali Pána z hrobu*. Protože se domnívaly, že **mají** svého Pána uloženého ve skále, nenapadá je jiná možnost, než že jej někdo **vzal**. S touto lidskou teorií spěchají za apoštoly. Co si od toho slibují? Ani Petr a Jan neuvažují jinak. Nevěří ani ženám. Proč spěchají k hrobu, který je již prázdný? Aby uviděli a uvěřili, nikoliv však, že Pán vstal, nýbrž pouze, že **hrob je prázdný**. Stále ještě *nerozumějí Písmu*.

Neporozuměli ani tomu, co slyšeli od Pána. Již v Cesareji začal Ježíš ukazovat svým učedníkům, že *musí jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabít a třetího dne vzkříšen*⁽⁴⁾. Cožpak není právě dnes **třetí den**? Když se už tak přesně

splnila první část proroctví, čím to, že se nikdo nerozpomíná i na jeho druhou část, ačkoliv ji Ježíš opakovaně a zcela nepokrytě předpovídal? Vždyť Pána tak milují a rozhodně jim nechybí dobrá vůle. Ježíš sám je učil, a nepochopili. Odkud se bere tvoje jistota? Pouč se na jejich příkladu, že není vůbec snadné porozumět. Dokud jsme na tomto světě, i naše láska nutně potřebuje **víru**. Ale víra není totéž co jistota rozumu.

Víra potřebuje opravdovou **zkušenost duše**, která není možná bez setkání s Dárcem milosti. *Řekl jsem vám to předem, abyste uvěřili, až se to stane*⁽⁵⁾. Co až se stane? Až opustí hrob? To samo nestačí! Vojáci to zažili a dosvědčili Židům, a ti neuvěřili, naopak, zatvrdili se⁽⁶⁾. Musí se stát to, že se tě **dotkne Ježíšova milost**. Ve světě Boží pravdy se nemůžeš pohybovat jen na základě svého přesvědčení, svých názorů a dohadů. Je tu potřebné, abys při všem, co slyšíš a poznáváš, poznával a smýšlel ve shodě s tím, jak smýšlí Bůh. Každé slovo z Božích úst znamená podstatně více, než co toto slovo znamená jen samo o sobě u člověka. Svým slovem tě chce Bůh převést za práh pozemské skutečnosti a tvého lidského chápání, uvádí tě do svého světa, do dimenzí svého království, které nekonečně přesahuje pozemskou trojrozměrnost. Zde platí jiné pojmosloví. Skutečnost Boží lásky a milosti je vždy větší než naše přesvědčení a očekávání.

Nemysli si tedy nikdy, že jsme informovanější a vzdělanější, než jsou tyto ženy či apoštolové u hrobu. I dnes se můžeš potkat s lidmi, kteří se počítají mezi Kristovy učedníky, slyšeli nikoliv předpověď, ale **svědectví**, že Pán vstal z mrtvých, a přece neuvěřili. Lidská moudrost není nic víc než *starý kvas*, který je třeba *odstranit*, chceš-li myslet na to, *co pochází shůry*, a o to také *usilovat*. Dovol svému Pánu, **aby se to stalo**, aby jej z tebe odstranil, a to i za tu cenu, že to nejdříve bolí, třeba i déle, než si myslíš. Svítání první velikonoční neděle trvalo apoštolům až do večera, pro Tomáše ještě déle. Ženy, které šly ke hrobu **první** a šly tam z čisté lásky, odměňuje Ježíš jako první:

Jsou autentickými posly jeho radosti. *Rabunim!*⁽⁷⁾ Co všechno je v tom jediném slovu!

Bože, děkuji ti za tento den plný slávy. Dej mi svého Ducha a obnov ve mně svůj život, aby mým světlem byl Ježíš Kristus⁽⁸⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky

⁽¹⁾ srov. 2 Kor 5, 14; ⁽²⁾ 1 Kor 13, 7; ⁽³⁾ 1 Kor 13, 10

⁽⁴⁾ Mt 16, 21; ⁽⁵⁾ J 14, 29; ⁽⁶⁾ srov. Mt 28, 13; ⁽⁷⁾ J 20, 16

⁽⁸⁾ srov. vstupní modlitba

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37–43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1–4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšení, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20,1–9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevesel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Velikonoce – naše budoucnost

Joachim kardinál Meisner

Velikonoce jsou svátky našeho vykoupení. Bůh a člověk se sjednocují skrze smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. To znamená: V Kristově smrti je Bůh jako člověk a v jeho zmrtvýchvstání získává člověk účast na Božím životě.

Rudé jizvy po jeho ranách jsou jako pečeti, které potvrzují: Toto vykoupení platí pro všechny časy a pro všechna místa. Neboť i zmrtvýchvstalý Kristus je nese na svém oslaveném těle a bere si je při nanebevstoupení ke svému Otci. Boží nasazení pro člověka a pro svět zašlo až k prolití krve. Těchto pět ran je jako pět lidských smyslů, zahrnují všechno, co člověk koná a co musí utrpět. Na nich se ukazuje jeho velikonoční existence.

Ježíšovy ruce nesou jizvy po hřebech. Rukama člověk pracuje a tvoří. Svými rukama slouží a prosí. Jestliže je pravda, že se člověk vyvinul z nižších živočišných druhů, pak velmi důležitým bodem tohoto vývoje bylo, aby se z končetin staly ruce. Ježíšovy ruce jsou probodeny. Jeho ruka není sevřena v pěst, nýbrž otevřena k pomoci. Rány v Ježíšových rukou stojí proti slovům, která mohl říct také Kain: Nechceš-li být mým bratrem, rozrazím ti lebku. Nyní můžeme slyšet velikonoční slova: *Pokoj vám!* (J 20, 19)

Probodené ruce nebijí ani nezabíjejí. Probodené ruce se otevírají a rozdělují Boží dary. Není možno přimět síly tohoto světa k odzbrojení a k pomoci hladovějícím, dokud jejich ruce nejsou probodeny jako ruce Spasitele. Teprve probodené ruce nechají padnout Kainův kyj na zem a uchopí ratolest míru. Proto také není možno se postavit proti sv. Františkovi, který nesl Kristovy rány, se strojní puškou nebo s granátem. Na rukou záleží. Jimi se rozhoduje, zda velikonoční revoluce dosáhne vítězství, anebo se bude slavit pouze příjemný svátek jara.

Ježíšovy nohy jsou proraženy. Nohy nesou člověka k hříchu nebo ke spáse. Nesou člověka k životu nebo ke smrti. Člověk je stále nepokojný Boží tulák, věčný poutník. *Nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v tobě, Bože,* říká sv. Augustin. Teprve lidské nohy

poznávané Kristovými ranami krácejí po Božích cestách. Boží cesty jsou často v protikladu k širokým cestám a turistickým chodníkům současníků. Jiný obraz to vyjadřuje takto: Ježíšovi učedníci plavou proti proudu. Proti proudu plavou jenom živé ryby. Mrtvé ryby plavou vždy s proudem.

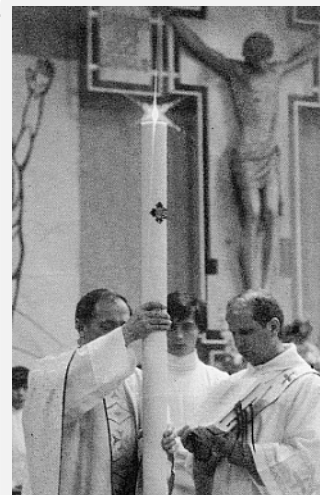
Já jsem živ a i vy máte žít! (J 14, 19) tak zní odkaz Zmrtvýchvstalého křesťanům všech generací a všech časů. Kdo se takto vydávají na Boží cesty, navrhnou často směr, který je opačný než ten, který se právě »nosí«. Boží cesty jsou zřídka-kdy souběžné s módními trendy. Křesťané se musejí stále starat, aby Ježíšovy stopy ve světě nebyly zaváté, aby lidé navzdory svým dřevěným lávkám a slepým uličkám nacházeli opět tu cestu, která vede k životu. Křesťané zajišťují stopy Zmrtvýchvstalého, aby hledající přišli na stopu velikonočního Krista. Je jen jedna cesta, která vede k životu – to je cesta toho, který o sobě říká: *Já jsem Cesta, Pravda a Život* (J 14, 6).

Jeho Srdce je poznamenáno jedinou ranou, tou nejdůležitější, tou nejvýznamnější. Na otázku jednoho člověka: »Co je tvrdší než kámen?« odpověděl jeden zklamáný: »Lidské srdce.« Od Velikonoc by to už nemělo platit. Když bylo Srdce Vykupitele probodeno kopím, je otevřeno pro všechny. Nyní prosí jeho následovníci: »Přetvoř naše srdce podle Srdce svého!«

Lidské dějiny jsou v určitém smyslu dějinami lidského srdce. Návist, válka a nepokoj začínají v lidském srdci. Stejně tak v srdcích lidí má svůj původ pokoj a smíření. Lidské srdce může být obojím: loupežnickou jeskyní, stejně jako zlatým dolem. Proto zní naše velikonoční modlitba: »Přetvoř naše srdce podle svého velikonočního Srdce!«

Pět otevřených Kristových ran je možno vidět na každé velikonoční svíci, aby odtud křesťané mohli vyčíst svůj vlastní velikonoční program. Možná že musí říct s pochybuujícím Tomášem: *Dokud nevidím na jeho ruce jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím* (J 20, 25). Byla by to velikonoční milost tohoto roku, kdyby se mnoho křesťanů zahledělo na jizvy velikonočního Pána a vložili do nich své ruce.

Již celá století se křesťanství modlí: »Skrýj mě do svých ran!« Petr neměl před očima nic jiného, když psal: *Jeho ranami jste byli uzdraveni* (1 Pt 2, 24). Teprve když Ježíšovi učedníci nesou jeho rány, vylévají se na lidi dneška velikonoční milosti. Nejsou to jen stigmata velikých světců, kteří žijí ve skrytu a neznámí a nesou na svém těle Kristovy rány: jsou to i děti, které byly zraněny kvůli Ježíši, mladí, kteří se odvolávají na své svědomí, a tak utrpěli Kristovy rány; muži a ženy, kteří poslouchají více Boha než lidí, a proto byli zraněni.

MODLITBA POKOJE

*Kriste,
pokojný Králi světa,
zachraň nás
z našeho soužení
a zmatků tohoto času!
Svým milosrdenstvím
přitáhni všechny bloudící,
všechny,
kteří se od tebe odvrátili,
na své Božské Srdce,
aby všechny duše našly
hlubokou lásku k Tobě,
litovaly svých vin,
uznaly Tě za Krále pokoje
tohoto světa,
milovaly,
chválily a velebily
Tě na věky.*

Můj Ježíši, milosrdenství!

V prvních křesťanských obcích byl pozoruhodný obyčej. Když byli křesťané za pronásledování odsouzeni k dlouhým nuceným pracím v dolech a po omilostnění se mohli vrátit, šli členové církevní obce pronásledovanému naproti a líbali jeho prací znetvořené ruce a nohy. Byli přesvědčeni, že uctívají Ježíšovy velikonoční rány.

Křesťan je vlastně vždy poznamenán: *To je naše vítězství nad světem: naše víra* (1 J 5, 4). Kdo nese Kristova stigmata, stojí na straně budoucnosti, protože stojí na straně Kristově.

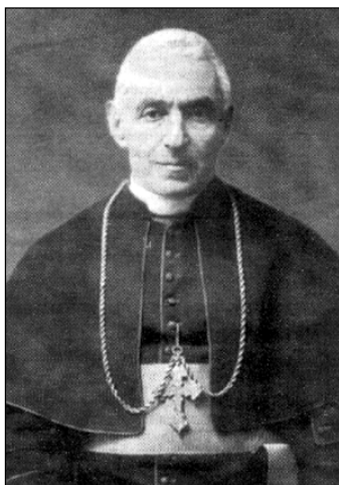
Kristus je velká naděje světa, protože jeho ranami jsme byli uzdraveni.

Překlad -ra-

GIOVANNI SCALABRINI – VZOR BISKUPA

**Jan Křtítel Scalabrini
se narodil 8. července 1833
ve Fino Monasco
v italské provincii Como
jako třetí z osmi dětí.
Rodina byla hluboce
zbožná a společensky
patřila ke střednímu stavu.**

**Jan nastoupil
po gymnáziu
do semináře
a byl 30. května 1863
vysvěcen na kněze.**

Po několika letech působení jako farář se stal rektorem semináře a 30. ledna 1876 jej papež Pius IX. povolal k biskupské službě. Stal se biskupem v Piacenze. Rozvinul zde obdívuhodnou pastorační i sociální činnost. Všechny svých 365 farností navštívil v době svého působení pětkrát. Polovina z nich byla dostupná pouze na koni nebo pěšky. Uspořádal tři diecézní synody. Jeden z nich byl věnován výlučně eucharistické úctě. Vedl své věřící k častému svatému přijímání a k ustavičné adoraci Nejsvětější svátosti. Zcela nově uspořádal kněžský seminář a reformoval obsah studia. Posvětil dvě stě nových kostelů. Byl neúnavný v udělování svátostí a byl znám jako vynikající kazatel. Blíženskou lásku osvědčoval heroickým způsobem. Když propukla epidemie cholery, sám osobně pomáhal nemocným. Navštěvoval vězně, podporoval chudé a rodiny, které se ocitly v nouzi. Aby pomo-

hl lidem od hladu, zbavil se všeho, prodal i kalich a pektorál, který mu daroval Pius IX. Budoval zařízení pro hluchoněmé, družstva, pracovní spolky a spořitelny pro vzájemnou pomoc. Pius IX. jej vyznamenal jako apoštola katecheze. Biskup Scalabrini podporoval ve farnostech vzdělávání i pro dospělé. Byl autorem myšlenky mezinárodních katechetických kongresů, které začaly z jeho podnětu r. 1889. Založil také první katechetický časopis v Itálii. R. 1887 povolal k životu kongregaci misionářů sv. Karla, kteří měli za úkol pečovat o italské vystěhovalce, jejichž víra a náboženská praxe byla v novém prostředí ohrožena. 1895 založil i ženskou kongregaci apoštolů sv. Kříže. Jeho heslem bylo: *Být pro všechny vším, aby všichni byli získáni pro Krista.* Zemřel 1. června 1905 se slovy: »Pane, jsem hotov, pojďme!«

H. G. (Der Fels)

**Laik má být Kristovým svědkem v rodině
a pak v povolání tím, že je kompetentní a čestný.**

U

Autorita neznamena nadvládu, ale službu.

U

Kdo je nedbalý jako občan, je nedbalý i vůči Bohu.

Kardinál Arinze

Poselství Královny míru

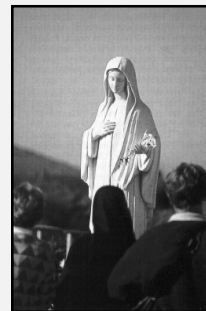
Drahé děti!

**I dnes vás zvu k postu a odříkání. Dětky,
zřekněte se toho, co vám brání být blíž
Ježíši.**

**Zvláštním způsobem vás zvu: Modlete se,
protože jen modlitbou budete moci ovládat
svou vůli a objevit vůli Boží
i v nejmenších věcech. Svým každodenním
životem se stanete příkladem a budete svědčit, zda
žijete pro Ježíše nebo proti Němu a jeho vůli.
Přeji si, abyste se staly apoštolky lásky.
Podle toho, že milujete, se pozná, že jste moje.**

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 3. 1998

Mirjaně, 18. 3. 1998

Drahé děti!

**Zvu vás, abyste byly mým světlem, abyste osvětlovaly
všechny ty, kdo ještě žijí ve tmě, abyste naplnily jejich
srdce Mírem, mým Synem.**

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Obáváme se, že Boží vůle by mohla být odlišná od naší...

V srdci tohoto poselství můžeme slyšet prosbu Otčenáše: „Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“, a tato prosba je synonymem následující: „Přijď království tvé“. Vskutku, když Ježíš bude vládnout, vůle Otce a vůle lidí se budou dokonale shodovat. Víme, kolik to Ježíše stálo, v Getsemanské zahradě říct „buď vůle tvá“. Poznám intimně boj lidstva, které vzdoruje Bohu, které má strach milovat a nechat se milovat.

Učitelé Karmelu říkají, že „jen v mystickém spojení nacházíme spojení vůle“. Ale nemůžeme-li žít plně toto spojení, můžeme každý den pracovat na tom, aby království rostlo ve světě a přiblížil se Kristův příchod ve slávě.

Strach, který prožíváme, je často neuvědomělý. Obava, kterou se neodvažujeme formulovat, je, že Boží vůle by mohla být odlišná od naší. Avšak co chceme, ne-li štěstí? A Boží přání není jiné. V modlitbě objevujeme, jak velice jsme milováni, jak velice Otec miluje

všechny lidi a chce je spasit. Intimita s Marií nás ještě více utvrzuje v tomto přesvědčení: „Kdybyste věděli, jak velice vás miluji!“ Naše vlastní vůle naopak nás vzdaluje od pravého života. Často potřebujeme mnoho času, než si všimneme, že naším odporováním Boží vůli jsme způsobili neštěstí svoje i svého okolí, ztratili čas a zkazili cenné okamžiky.

Pokaždé, když se odevzdáme do Boží vůle, láska nás zaplaví a my si uvědomíme, že jsme v nitru sebe samých neměli jiné, autentičtější přání.

Bratr Efraim
k poselství Královny míru
z 25. 3. 1998

**Kněžství a řeholní stav,
to není společenský vzestup,
nýbrž odpověď na volání
Boha, který přebírá iniciativu.
Je třeba všeho nechat
a jít za Ježíšem: „Pane, kde
bydlíš?“ „Pojďte a vizte!“**

Kardinál Arinze

Vrchol, kterého dosáhlo Evangelium Ježíše Krista ve zjevení, je konečný a provždy závazný. Toto zjevení nezná žádné doplňky lidskou rukou, nezná žádné náhražky a žádná »zrušení«, které někteří současní mluvkové vyvozují z tzv. mýtu o krvi a rase.

Kdo zpívá píseň věrnosti k vlasti, nemůže být nevěrný svému Bohu a své Církvi a stát se zrádcem své věčné Vlasti.

Pius XI., encyklika Mit brennender Sorge (1937)

Není nic bláhovějšího, než klást hranice Boží všemohoucnosti a zakazovat mu jeho divy. »U Boha není nic nemožného.« (Lk 1,37) Kdo tuto větu škrtně na začátku evangelia, nemá už dále co číst.

Co je nemožné? Aby Ježíš vstal z hrobu? Nikoliv. Aby zůstal v moci smrti (srov. Sk 2,24).

Kdo nevěří, že Ježíš vstal a žije, nevěří v jeho božský původ ani v jeho božské poslání a křesťanství pro něho přestalo být náboženstvím (srov. 1 Kor 15,14).

Dopis nemocným na duben

Drazí nemocní!

Jak víte, první část obřadů velikonoční vigílie – Bílé soboty – začíná slavností velikonoční svíce. V kostele jsou zhasnuta všechna světla a venku rozsvítí kněz od posvěceného ohně velikonoční svíci se slovy: „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění.“ Potom jáhen pozvedne svíci a třikrát zazpívá: „Světlo Kristovo.“ Od této svíce si pak všichni věřící zapálí své svíčky a v kostele zazáří všechna světla, „...neboť na celém světě rychle zmizely temnoty“ – Kristus vstal z mrtvých!

Světlo Kristovo! – Tato slova mi stále znějí v srdci a připomněla mi příběh matky Terezy, který prožila u svých sester v Austrálii. Vypráví o tom:

„Chodíme do domů chudých lidí, kde uklízíme a děláme všechny ostatní práce, které jsou právě potřeba. Jednou jsem přišla do domu nějakého muže a zeptala se ho, zda mohu uklidit jeho dům. Řekl: „Je mi dobře.“ A já řekla: „Bude vám ještě lépe, když mi dovolíte to udělat.“ Dovolil mi tedy uklidit svůj dům. Při úklidu jsem našla v rohu jeho pokoje vel-

kou lampu, plnou špíny. Zeptala jsem se ho: „Vy tu lampu nerozsvěcujete?“ – „Pro koho?“ řekl. „Už léta ke mně nikdo nepřišel.“ Zeptala jsem se: „Bude svítit, přijdou-li naše sestry?“ – „Ano,“ odpověděl. Vyčistila jsem tedy lampu a sestry tam začaly chodit. Úplně jsem na toho muže zapoměla. Po dvou letech jsem dostala vzkaz: „Vyřídte mé přítelkyni, že světlo, které rozsvítila v mém životě, stále svítí.“

Není to krásné? Ale tak mi napadlo – staráme se my o tu svou lampu? Staráme se, abychom měli stále dost oleje, aby byla čistá, aby zářila i pro druhé? Nebo jsme ji – začouzenou – strčili také někde do kouta? Nikdo nepřišel, aby nám ji vyčistil a znovu rozsvítil? – Třeba jsme o to nikoho ani nepožádali. Možná že naše okolí čeká právě jen na tento náš pokyn, aby to mohlo udělat. Nebojme se tedy zavolat kněze, aby světlo Kristovo se opět rozsvítilo v naší duši, aby prozářilo celý náš pokoj, celý náš život. Buďme světlem – i ve své nemoci.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Američtí biskupové na návštěvě „ad limina“

Z myšlenek Svatého otce pronesených k další skupině amerických biskupů při návštěvě »ad limina«:

„Je nezbytné důrazně potvrdit skutečnost Církve jakožto **tajemství**, které není možno nikdy pochopit pomocí sociologické a psychologické analýzy...

Mezi naučeními, která nám předal Vatikánský koncil, nemělo žádné trvalý vliv na vnitřní život katolického společenství a na život nás kněží a biskupů, a to ani jako zamyšlení Církve samé nad sebou. Jak hluboce pronikla vize koncilu do života našich křesťanských společenství?

Rychlost změn za posledních třicet let po koncilu a snaha západní kultury vytlačit náboženské přesvědčení do soukromé oblasti způsobily, že pro mnoho katolíků se stalo obtížné **přijmout učení koncilu** o vlastní povaze a poslání Církve.

Je třeba věnovat větší **pozornost vztahům mezi Církví putující na zemi a Církví v nebi**. Jsou si mladí lidé dostatečně vědomi reality, jakou představuje Panna Maria a svatí? Vede trvale příklad Panny Marie a svatých náš lid k tomu, aby kladně odpovídali na všeobecnou výzvu ke svatosti?

L'Osservatore Romano

Nový nigerijský blahoslavený, otec Tansi, ukazuje kněží, jak mají žít v prostotě podle evangelia. P. Tansi byl znám svým asketickým životem ještě dříve, než vstoupil do kláštera: učil nás, jak máme žít pouze pro Boha. Řídil se ve všem podle evangelia. Ukazuje nám také cenu modlitby: byl velkým ctětelem Nejsvětější svátosti. Byl jsem jeho ministrantem. Když jsme jej viděli sloužit mši svatou, zdálo se, že je u vytržení. Pamatuji si přesně jeho slova, která pronesl před 50 lety. Byla to osobnost, která žila stále s Bohem a pro Boha. Nebylo možné zůstat před ním lhostejný.

Kardinál Arinze

Eucharistické hymny Tomáše Akvinského

4. Sióne, chval Spasitele*

Není dávno doba, kdy bylo zakázáno slavit na veřejnosti Boží Tělo. Z koloběhu křesťanských obřadů zmizel průvod s družičkami a kvítím; zůstalo jen soukromí chrámu, sněhobílá Hostie v paprscích monstrance a velebná slova Tomášova hymnu *Sióne, chval Spasitele* (Lauda, Sion, Salvatorem). Upřímně řečeno, nejsou to pouhé zbytky po znemožněné slavnosti; naopak se dá říct, že z ní zůstalo to nejpodstatnější. Pokud jde o hymnus, jeho slova sama stačí na to, aby ozdobila cestu Svátostnému Spasiteli. Můžeme obdivovat, jak mistrovsky a zároveň přirozeně se v nich spojuje poezie s teologií. Tomáš Akvinský složil tuto píseň na přání papeže Urbana IV. právě k svátku Božího Těla, který se tenkrát zaváděl. Je to velmi vzácná součást pokladu, který přinesla putující církve z „temného středověku“ až do našich časů. Obnovujeme-li dnes slavení Těla a Krve Páně podle našich vzpomínek z dětství, neměli bychom pominout tuto krásnou píseň, ať už si ji pamatujeme s jakýmkoli nápěvem nebo vůbec ne.

Její první verš zřejmě vychází z žalmu 147, který začíná: *Jeruzaléme, oslavuj Hospodina, chval svého Boha, Sióne*. Jistě to nebude náhoda: v žalmu se dále zpívá, že Bůh *zjednal tvému území pokoj a sytí tě jadmou pšenicí*. Tady už máme stručný, ale nápadný předobraz eucharistie. Podobně je tomu se slovy Jeruzalém a Sión: to jsme přece my, to jsou všichni, kdo světili svůj život Bohu – *PASTÝŘI A UČITELI* – a čekají od něho obživu. Obživa ovšem vypadá podle toho, odkud je živitel: Nebeský Otec dává svým dětem chléb z nebe. Je to *živý chléb, zdroj žití stálý*. Po-

prvé – po různých náznacích a jiných formách posily – ho jedlo *dvanáct apoštolů při posvátné hostině*.

Tato hostina, konaná poprvé v tichosti a ústraní, mimo prostředí a pozornost vlivných nábožensko-politických kruhů, znamenala zlom v dějinách spásy. Přinesla ustanovení nové smlouvy mezi člověkem a Bohem: *V ní Král nový získal vládu, obětí Nového řádu ukončen je Starý věk*. Tomáš přirovnává tento historický předěl k momentu, kdy denní světlo nastupuje místo noci a kdy pravda zahání temnotu zmatků a nejasností: *Staré zašlo, nové vzkvetlo, Pravda vydala své světlo, noc se dala na útěk*. A můžeme říct, že to, co se tenkrát odehrálo jaksi globálně, s věčnou platností, děje se také aktuálně v našem životě, kdykoli k nám sestupuje Pán ve Svátosti; v tu chvíli i z naší duše prchají stíny noci a obrozuje se v nás nové stvoření. Každým svatým přijímáním jako bychom začínali nový život.

Další část hymnu obsahuje podrobné poučení o Svátosti oltářní, všechno, co bychom o ní měli vědět a s katolickou církví vyznávat. Příslušná sloka dokonce začíná v originále slovy: *Dogma datur Christianis – křesťanům je dáno dogma*, nauka, pravda víry. Míneň je jistě věroučná definice IV. lateránského koncilu z roku 1215 o tzv. **transsubstanciaci neboli předpodstatnění chleba a vína v Tělo a Krev Kristovu**. Právě Tomáš Akvinský se velmi zasloužil o rozšíření této nauky. Pojem transsubstanciacie byl sice tenkrát nový, ale jeho obsah je zcela původní, biblický: šlo jen o nové vyjádření přesného smyslu Ježíšových slov: *Toto je moje tělo... Toto je kalich mé krve...* Stal-li se chléb skutečně

Tělem Kristovým, **došlo ke změně podstaty**. Tuto změnu nemohou registrovat lidské smysly; může ji ovšem přijmout víra v Ježíšova slova, důvěra v to, že nám řekl pravdu. Oči i potom vidí chléb a víno, ale to už jsou jen způsoby nebo lépe řečeno znamení, ve kterých se skrývá **nová podstata**.

Dalším prvkem této nauky je, že pod každou z obou způsobů je **přítomen Kristus celý**. Tím se okamžitě usměřňuje diskuse o nutnosti přijímání podobojí, která ve středověku vedla až ke krvavým sporům. Nadpřirozený charakter Kristovy přítomnosti a též jeho božská všemohoucnost umožňují, aby se setkal osobně s každým přijímajícím kdekoli na světě třeba v jediné minutě. Bůh nemusí odvrátit svou pozornost od jednoho, aby mohl vyslechnout druhého. Podobně při svatém přijímání se Kristovo Tělo neumenšuje, i když ho každý přijme zvlášť.

A pak už je tu **různý osud přijímajících**: v jakém je kdo stavu, jak čistou má duši, jak je bohatý před Bohem, jak široce je otevřen Kristu, takové budou účinky přijímání. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít nadbytek; kdo nemá v duši Boží milost, ten se podle slov apoštola Pavla **proviňuje proti Tělu a Krvi Páně**. Tento osud ovšem není – aspoň zde na zemi do naší smrti – definitivní a nezměnitelný: smíření s Bohem může znovu očistit stůl naší duše, aby na něm mohl spočinout Chléb života.

Avšak během celé této katechetické pasáže nepřestává pod hladinou pojmů a definic téci spodní proud radosti z Božího daru. Básníkovi najednou jako by nestačil dosavadní rozměr veršů, takže se v originálu závěrečné sloky rozšiřují z šesti- veršových na osmiveršové a nakonec desetiveršové. Začíná známé *Ecce panis Angelorum – chléb andělů se stává pokrmem poutníků*, tedy nás, synů lidských a dětí Božích,

Představte si, že bychom v důsledku nějakého zvláštního privilegia mohli stále nosit svatou Hostii ve zvláštní schránce na svém srdci. Jak bychom byli šťastni! A jak bychom byli nadmíru opatrní, abychom Jej ničím nezarmoutili, žádnou pozemskou myšlenkou, žádným neuváženým slovem, nelaskavým skutkem! Uhýbali bychom před sebemenším stínem hřichu a trávili dny ve svaté usebranosti, mlčení, plni úcty, adorace a vděčnosti ve stravujícím ohni lásky.

Proč však přehlízíme skutečnost, že mnohem větší štěstí pro nás znamená, že místo abychom jej nosili u sebe, můžeme jej stále nosit v sobě? Kdybychom toto nejmilejší ze všech milých tajemství – Ježíš v nás – v nějaké světlé hodině skutečně domysleli, pak by v nás měla zůstat ta nejlhubší úcta.

Anette di Rocca

putujících po cestách této země. *Chléb, jenž nehází se psům – a my máme dávat pozor, abychom se těmto psům nepodobali a byli vždycky hodni přijímat Boží pokrm*. Pak se připomínají starozákonní předobrazy eucharistie: obětování *Izáka, velikonoční beránek a mana daná praotcům*. Znovu vidíme kontinuitu víry Starého a Nového zákona: nic nebylo zrušeno, všechno se jen naplnilo.

Poslední sloky pak znějí prosbou k Ježíši – *Dobrému Pastýři a pravému Chlebu*, aby nás nyní pásal a chránil a jednou nám ukázal *blaho v zemi živých*. Tam budeme spoludědci a spolustolovníky svatých v nebeské hodovní síni. Na tuto cestu se tady na zemi posilujeme Chlebem andělským. Vše je málo k chvále svátostného Krista, i tento krásný hymnus; bylo by ale škoda jeho moudrých slov nevyužít, když cítíme v duši to, co zřejmě cítil jejich autor a čím se v duchu těší všichni věřící od počátku až po naše časy.

Karel Komárek

* Kancionál – píseň č. 717

Gutta cavat lapidem^(*)

Podle toho, co jsme slyšeli o první neděli postní, věřící může sám rozhodovat o tom, jakým způsobem chce přijímat eucharistii, a kněz i biskup se mu musí podřídit. To má ovšem závažné psychologické aspekty. Já, věřící, i když vím, že ten či onen kněz nebo biskup může mít své vážné a oprávněné důvody proti mnou zvolenému způsobu, nemusím je respektovat, mohu se postavit před Bohem stanoveného zástupce s postojem: Nezajímá mne, co si myslí tento kněz, nyní rozhodují já.

Už jenom skutečnost, že mohu zaujímat takový postoj právě v té chvíli, kdy by celá moje bytost měla být zaměřena zcela opačně, kdy se mám pokorně sklonit před Bohem a mít v lásce jeho i všechny lidi, mi nahání strach. A tento strach roste, když si představím, co se se mnou bude dít, když se budu vytrvale cvičit v takovémto postoji. Nezachce se mi časem, abych měl »navrch« i v jiných věcech a v jiných oblastech? To není teoretická ani řečnická otázka. Nedělejme si iluze, že vývoj se v našich zemích bude ubírat jiným směrem než v těch zemích, které napodobujeme.

Vždy mě udivovalo, jaké troufalosti jsou schopni někteří věřící na Západě, kteří se angažují v tzv. »Kirche von unten« – církvi zdola – a nejnověji v iniciativě: »Wir sind Kirche« – Církev jsme my. Není to mimo jiné ovoce této praxe?

(Z dopisu čtenáře U. V.)

Dnešní doba je přesycena podněty a příklady, které nás vybízejí, abychom se hrdě postavili a vzali věci do svých rukou. Tato tendence se vlivem sekularizace šíří i tam, kam nepatří. Jako následovníci Ježíše Krista potřebujeme v tom, co se týká našeho vztahu k Bohu, poučení, podněty a příležitosti spíše opačné.

„Ucelený obraz“

Naše psychika tíhne k tomu, aby výsledkem našeho poznávání byla ucelená a výstižná představa. Nerozhoduje, jak hluboká je naše odbornost. I primitivní a nevzdělaný člověk anebo dítě má o světě a o věcech „svůj“ ucelený názor, který mu přináší uspokojení, i když je třeba na hony vzdálen objektivní realitě. Dokonce tomu bývá tak, že čím méně má člověk skutečných a ověřených znalostí, tím smělejší jsou jeho vlastní konstrukce. Pokaždé, když se mu podaří uzavřít řetězec svých úvah tak, aby to „zapadlo“, pocítí radost a uspokojení, které jej pobádá k další výstavbě vlastních teorií. Jak člověk dozrává (jako jedinec

i jako druh) a ověřuje si své „konstrukce“, ubývá těch subjektivních a nahrazuje je skutečné poznání. Ale subjektivních představám se nevyhne, jen je přesouvá do těch oblastí, které nejsou tak snadno postižitelné a ověřitelné praktickou zkušeností. Největší prostor zůstává ve sféře transcendentální. A skutečně není oblasti, kde by dnešní člověk projevoval větší troufalost než právě v řešení otázek týkajících se Boha a našeho vztahu k němu. Snad je to i proto, že pro vlastní uspokojení ve své „ucelené představě“ milujeme to, co je „naše“, víc než to, co skutečně odpovídá pravdě. A právě v transcendentální oblasti se nám zdá, že se do rozporu tak snadno nedostáváme.

Vytvářím-li si své konstrukce o vesmíru nebo složení hmoty, nemívají tyto moje představy bezprostřední vliv na mé praktické jednání a chování. Jestliže si však udělám falešnou představu o podstatě a funkci automobilového motoru a budu jej podle této představy opravovat, dopadne to nejspíše katastrofálně.

Jak poznávat to, co je Boží?

Bůh jako objekt poznání přesahuje nekonečně všechny jiné objekty poznání a všem zkušenost. Nejsem-li schopen obsáhnout rozumem ani konečný hmotný svět, tím spíše neobsáhnou nekonečnou, absolutní duchovní Bytost. Svůj „ucelený zapadající obraz“, o který se pokouším, také nemám možnost ověřit, leda že Bůh sám se mi dá poznat, abych mohl korigovat své lidsky nedostatečné představy. Bůh člověku skutečně zjevil svou pravdu o sobě i o tom, jak se má člověk podle této pravdy zachovat. Mnohokrát mnoha způsoby mluvil Pán v minulosti k našim předkům skrze proroky. Naposled však promluvil k nám skrze svého Syna (Žid 1.1n). Proto musíme mnohem více pozornosti věnovat tomu, co jsme slyšeli, abychom se snad neminuli přístavem spásy (tamt. 2,1). Nezbyvá mi, než abych nemyslel o sobě více, než se sluší (Řím 12,3), postupoval s velkou skromností, pokorou a úctou a ustavičně hledal, co o té které věci mi zjevuje sám Bůh skrze Církev Boží, která je sloup a základ pravdy (1 Tim 3, 15).

Poznání do praxe

Poznávání Boha nemá čistě teoretický charakter ani není určeno k tomu, aby uspokojovalo pouhou zvědavost. Toto poznání směřuje k **formování mého vztahu k Bohu, lidem a světu, tedy k mravnímu zákonu**. Je proto v mém nejvládnějším zájmu, aby mé náboženské poznání bylo co nejobjektivnější a mé svědomí, zásady, postoje a vztahy co nejprávejší.

Poznání a odpovědnost

Zatímco pronikání do poznatku o okolním světě je svým způsobem fakultativní a závisí na osobních zájmech a potřebách, především ve vztahu k povolání, poznání z oblasti

náboženské je bytostně a existenčně potřebné a závazné pro každého člověka bez ohledu na jeho zaměření i na úroveň dosaženého vzdělání. Z toho plyne značná odpovědnost pro každého člověka osobně a zvláště pro všechny, jimž je svěřena oblast výchovy a vzdělávání, počínaje rodiči a konče všemi, kteří vzhledem ke svému postavení a vzdělání jakýmkoliv způsobem zprostředkují poznání a ovlivňují druhé lidi a jejich mínění.

Svůdná troufalost

Ačkoliv od samého počátku existence křesťanství nechybělo jedinců, kteří pokládali sebe za dostatečně kompetentní, aby sami rozhodovali podle svého zdání o pravdách týkajících se Boha a našeho vztahu k němu, rozmohla se tato samozvaná svévole především s nástupem reformace a následně pak osvětcenství. Dnes je situace taková, že právě v té nejzávažnější oblasti, která vyžaduje mezi všemi nejvíce důslednosti, obezřetnosti a pokory, se rozmohlo takřka bezbřehé „hauzírování“. Troufalost jedněch, kteří by měli mít nejvíce odpovědnosti, podněcuje dnes kohokoliv, aby si osoboval libovolnou kompetenci jak v oblasti náboženské pravdy, tak v oblasti mravního zákona. Svět se mohl v tomto století opakovaně přesvědčit, že taková libovůle se snadno změní ve zvlášť s těmi nejtragičtějšími následky, ale sotva se lidé z jedné katastrofy otrpou, pokračují směle dále. Neděje se tak pouze v soukromí jednotlivců, ale i na těch místech, která jsou odpovědná za poklad víry. Ve své pyšce a ve svém sobectví jsou někteří schopni vytunelovat pravdu z církve podobně, jako mizí v neznámou peněžní prostředky z finančních institucí. Představme si, zda by k takové samozvané svévoli v zacházení s pravdou mohlo docházet v oblasti techniky nebo třeba chirurgie. Tam se nikdo neod-

Úcta k eucharistii

Jednou z nejtěžších a nejbolestnějších ran v současné Církvi je postupující sekularizace, „zesvětšťování“ s následnou ztrátou úcty ke svatým věcem. Již delší dobu sledujeme stále se stupňující vývoj od vynechávání adjektiva svatý až po hrůzné příklady zacházení s Nejsvětější Eucharistií, o níž Kodex církevního práva praví, že jde o nejuvážnější svátost Nového zákona.

Bohužel dochází k tomu, na co poukazovali vždy všichni světci a světice, totiž aby duch světa nepronikl do ducha Církve. Jakmile totiž začne Boží Církev jednat pouze přirozeně a odsune-li jádro, kterým je Boží Zjevení, na druhé místo, nastává dříve nebo později chaos způsobený zásahem člověka, ovlivněného hříchem a přirozeně zaslepeného.

Pouze ve světle Boží milosti a skrze dary Ducha svatého může pak zvolat: Pane, ať vidím. Do té doby zajisté vidí i on, ale subjektivně, po svém. Postupně se ztrácejí kontury mezi přiro-

zeným a nadpřirozeným a nakonec všechno to Boží, neviditelné postupně mizí.

Takováto rána může potkat naprosto každého, žádný stav ani stupeň svěcení neposkytuje jednoznačnou ochranu před omylem na celý život, pro všechny platí: „Stojíš-li, hled“, abys nepadl...“

Ne, nelze bojovat proti stavu, který legitimně nastal, zarytou opozicí spojenou s neposlušností. Bojovat lze pouze nepřímo, a to jest výzvou: Přijmout rozhodnutí stát se nástrojem Ježíše Krista v osobní svatosti, ve stále pro-

vází vzít za nejvyšší kritérium své vlastní nápady a rozmary svého rozumu, co se mu právě hodí a co ne. Jak se vůbec může člověk odvážit udělat sám ze sebe arbitra Boží pravdy? I kdyby se mu jakkoliv zdálo, že mu jeho myšlenková konstrukce dokonala „zapadla a klapla«, může být ve skutečnosti stejně daleko od pravdy jako pevné přesvědčení čtyřletého hošíka, že sluníčko si musí jít večer odpočinout, protože se celodenním putováním po nebi jistě unavilo.

„Jáství“ místo křesťanství

Takový obrat paradigmatu, ve kterém nejvyšší pozici nezaujímá ve skutečnosti Bůh, nýbrž lidský rozum, je už sám o sobě protikřesťanský, protože neodpovídá závaznému vzoru, který nám dal právě Kristus. Ježíš, ačkoliv sám je Bůh, nehlasá nám své nápady a své ideje a stejně tak vůbec nic nedělá podle svého a po svém: Já

znám Otce a zachovávám jeho slovo (Mt 11,29; J 8, 54). Slova, která já mluvím k vám, nemluvím sám od sebe. Slovo, které slyšíte, není moje, nýbrž Otce, který mě poslal... Já miluji Otce a jedním, jak mi Otec přikázal (J 14, 10; 24; 31). Dokonce ani Utěšitel, Duch pravdy nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší (J 16,13). Převertané paradigma se prosazuje i v praktické oblasti. Zatímco praxe by se měla odvíjet z poznání pravdy, tady tomu bývá naopak. Pravda se hledá a upravuje tak, aby legalizovala uvolněné mravy. Není na čase sklonit se pokorně před Bohem a uvědomit si, že nikoliv my neseme kořen, ale kořen nese nás? A proto nesmýšlej vysoce, nýbrž boj se (Řím 11, 18;21). Kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádce? (tamt. 34) Je-li to, čemu se dnes říká teologie, skutečně stále se prohlubující poznání jediného Boha a jeho pravdy, jak to, že

gresivnější rezignaci na věci stvořené kolem a v usilovném odhalování nejružnějších příkladů poukazujících na úctu ke svatým věcem.

Satanovi se podařilo využít povrchního, tradičního přístupu k víře u velké většiny věřících, a tím také ke snadnému zamízení posvátné úcty v jejich srdcích. Ta je konec konců denně všemi možnými způsoby degradována a snižována, dokonce tak masivním způsobem, jako je pořad „Gumáci“.

Podařilo-li se silám temna vyhrát jednu bitvu tím, že pronikly do lůna Církve, musí to být výzva k mobilizaci všech duchovních sil, výzva k cílevědomému duchovnímu boji s růženci v rukou, s bděními a adoracemi podle možností každé farnosti. Panna Maria mluví jasně o malém stádcu, to však bude nesmírně silné, budou to noví Davidové, stojící proti nesčetným Goliášům.

nevede a už dávno nepřivedla k stále hlubší jednotě, nýbrž naopak k rostoucím rozporům a rozdělení? Především všichni ti, kteří chtějí předstupovat před veřejnost jako křesťané, aby mluvili o křesťanství, by si měli být vědomi, že křesťanství není jejich, ale Kristovo, a jejich posláním je být pokornými služebníky jeho slova a nikoliv falzifikátory, kteří pod vypůjčeným jménem prodávají své vlastních koláže.

Právě dnes více než kdy jindy je užitečné, ba přímo nezbytné přimět se k návratu k pokoře a poslušnosti, cvičit se v ní krůček za krůčkem a děkovat za příležitost, kdy se můžeme vzdát rozhodování podle toho, jak my to chceme a jak nám se to líbí, a kdy se můžeme opřít o to, co se líbí Bohu.

Gutta cavat lapidem non vi set saepe cadendo.^(*)

-JŠ-

^(*) Kapka vyhloubí kámen nikoliv silou, ale tím, že vytrvale kape.

Síla a světlo hořící a zářící Eucharistie pak vytříbí jako zlato v kelímku všechno nedokonalé a přetaví v osobní dokonalost a svatost nové Kristovy Církve příštího tisíciletí. Řekl jsem, že je nutné podávat příklady k posílení Božího lidu, aby si uvědomil, CO JE TO EUCHARISTIE, KOHO V NÍ přijímáme a jsme-li skutečně hodni vztáhnout k Nejsvětějšímu a Nejvyššímu své ruce...
Terezie Neumannová žila od r. 1927 až do smrti v září 1962 bez jakékoliv potavy a nápoje! Jedinou její stravou bylo denní svaté přijímání. Vždycky se bránila tvrzení, že žije z ničeho. „Z ničeho není nic,“ odpovídala, „já nežiji z ničeho, žiji ze Spasitele. Přece řekl: MOJE TĚLO je POKRM.“ Bylo to skutečně tak, Eucharistický Chléb byl pro stigmatizovanou opravdovou tělesnou stravou se všemi jejími částicemi, potřebnými pro tělesný organismus.

Když byla v extatickém stavu, vešla do ní sv. Hostie ihned po tom, co ji kněz POLOŽIL na jazyk, bez polknutí. Několikrát se stalo, že duchovní svaté přijímání se stalo svátostným. V roce 1953 k tomu (pod přísahou) prohlásila: „Při takových návštěvách v kostele se několikrát stalo, že se svatá Hostie vznášela ze svatostánku ke mně do lavice pro přijímající a já jsem tu svatou podstatu polknutím požíla.“

S velkou bolestí sledujeme stále progresivnější vnikání ducha protestantismu do nitra Církve, a tím i pokračující destrukci sakrálna.

Příčinu můžeme pozorovat mimo jiné i v poklesu úcty k Nejsvětější Panně Marii, která s takovou mateřskou láskou volá na své děti a pláče nad nimi krvavými slzami. Pohnou se kamenná lidská srdce, zvláště pak srdce těch, které nazvala svými milovanými syny? Věříme, že ano...
P. Petr Dokládal

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXXVI.

Wilhelm Hünermann

STARÁ VĚŽ

Prudká podzimní bouře běsnila nad krajem a stále vztekaleji dorážela na osamělé poutníky, bičovala jejich tváře, lomcovala jejich černými plášti. Hned za časného jitra vyrazil Martin s houfem mladých bratří z kláštera Marmoutier, aby opět prošel svou diecézí. Jejich cesta vedla po staré římské silnici spojující města Angers a Orleans. Už se blížilo poledne, ale dosud ani jediný paprsek nepronikl mraky, které se honily po zachmuřeném nebi.

„Proč jsme museli jít zrovna za tak hnusného počasí?“ bručel Briccius. „Opat si přece mohl vybrat na cestu lepší čas.“

„Myslím, že v bouřce se náš otec cítí nejlépe,“ odpověděl Gallus. „Říká, že voják bojuje za každého počasí a že by to byl špatný legionář, kdyby se bál větru a deště.“

„My nejsme konec konců žádní římsí vojáci,“ reptal Briccius.

„Ne, ale legionáři Boží, to nám otec stále opakuje,“ připomněl zbožný Refrigerius. „A je to pro nás velké vyznamenání, že ho smíme doprovázet při jeho vizitační cestě.“

„Tuto bouři rozpoutali démoni, ale já se pekelných duchů nebojím,“ chlubil se Anatolius.

Zakrátko došli k Amboise, římské pevnosti, v jejíž blízkosti se tyčila neforemná věž, vystavěná z mohutných kamenných kvádrů. V závětrí prastarého zdiva si dopřáli krátký odpočinek.

„Co je to za stavbu?“ ptal se Gallus.

„Nemeton,“ odpověděl Martin. „Tak říkají galští pohané svým svatyním. Je zasvěcená

Taranisovi, keltskému bohu hromu.“

„Jak můžeme jíst svůj chléb u rejdiště démonů?“ zvolal Anatolius a rychle se pokřivoval.

„Neříkal jsi, že se pekelných duchů nebojíš?“ posmíval se Briccius.

„Ne, nemusíme se bát,“ uklidnil je biskup. „Z kvádrů této věže vznikne brzy kostel cti Boží.“

„Kostel na venkově, daleko od města?“ divil se Clarus. „To je přece proti všem zvyklostem.“

„Máš pravdu. Ale jsou zvyklosti, které musíme opustit, protože se staly pošestilými. V prvních křesťanských dobách se křesťanství zaměřovalo na velká města. V nich sídlil biskup, jemu pomáhalo presbyterium, kněží a diakoni. Proto je teď ve městech už jen málo pohanů, ale o to víc na venkově, proto dnes dostali jméno „pagani – sedláci“. Všude v hlubokých lesích, na horských výšinách a u pramenů řek jsou ještě dnes chrámy bůžků, jejich sloupy a posvátné stromy, jejich oltáře, kultovní místa ohavných obětí, a stále ještě jim ubohý, nevědomý lid ve strachu a zděšeně slouží. Chci vysvobodit tyto nešťastné lidi z jejich trýzně, vytrhnout je z jejich temnoty a přinést jim čisté světlo Boží na místech, která ještě dnes obklopuje temný oheň jejich pověr.“

„Jak toho chceš dosáhnout, otče?“ zeptal se Gallus.

„Chrámy démonů chci zrušit, svrhnout jejich sloupy a skácet jejich stromy.“

„Sekerou chceš mávat proti pohanství?“ usmál se Briccius.

„Nemám jinou volbu. Místa uctívání model musí padnout, chci-li vysvobodit lid z jejich pouta. Nemohu strpět, aby v mém biskupství na oltářích po-

hanů tekla krev nevinných obětí. Ale nechci brát, aniž bych dával. Na těchže místech budu stavět kostely, v nich najdou usouzení lidé útěchu a vykupení. A dám jim pastýře, kněze a diakony, kteří mezi nimi budou trvale sídlit.“

„Tak tedy má mít každé větší osídlení svého vlastního kněze?“ doplnil Clarus.

„Přesně tak! To je můj úmysl a mé pevné odhodlání. Nemohu pást své stádo, když všichni moji kněží zůstanou v Tours, kde stejně většina z nich skoro nemá co dělat. Je třeba decentralizovat a organizovat, jak to dělali Římané, když všude v zemi stavěli své pevnosti. Chci Boží hrad v každém městě a v každé větší vesnici svého biskupství. Každý kněz má mít svůj obvod, kterému by se mohlo dát jméno „parochia – farnost“. Tak se kdysi říkalo pastoračnímu obvodu biskupa.“

„Tak to má mít každá ves svého vlastního biskupa?“ posmíval se Briccius.

„Ne biskupa, ale „plebána“ – obyčejného kněze, nebo „pastora“ – pastýře, který je samozřejmě podřízený svému vrchnímu pastýři a skládá mu účty.“

„To je gigantický plán!“ nadšeně volal Gallus.

„Revoluce v církvi Boží!“ dodal Refrigerius.

„Říkejte tomu, jak chcete! Je to novota, kterou si žádá spása duší.“

„Ale kde jsou ti kněží, kteří se odváží žít uprostřed selských špindířů a rušit jejich svatyně?“ pochybovačně se ptal Briccius.

„Najdu kněze, kteří se nebojí ani zápachu z chlévů ani hněvu druidů, kteří půjdou jako ovce mezi vlky, spoléhající se jen na pomoc Boží. A jestli je nenajdu nikde jinde, budu je vychovávat v klášteře Marmoutier.“

„Poruč mi, otče, a já vlastníma rukama zbourám tuto věž!“ vzplanul Anatolius.

„Chraň se domyšlivosti, můj synu,“ napomenul ho biskup.

„Nic nepořídí a je nejnebezpečnějším nepřítelem pokory. Ale teď pojdte! Budeme pokračovat v cestě.“

Čím dále šli, tím víc se jim ukazovala celá bída nešťastné země. Všude viděli ubohé chatrče postavené z větví a hlíny, přikryté slámou, rozpadlé dvorce, zaniklé stáje a stodoly, páchnoucí vodní příkopy, otrávené tůně, mezi tím tu a tam pole ječmene přerostlé plevelem, kamenité políčko prosa. Vyzábílí, polonazí sedláci žali srpy nuznou úrodu, ze které jim zůstane skutečně jen málo, když Římané žádají svou daň.

Martinovi bezděčně přišla na rty slova: „Lito je mi zástupu, jsou jako ovce bez pastýře!“

Občas vstoupil do některého chudého stavení, posadil se u ohně v krbu a s obyvateli, kteří se k němu s ostychem a nedůvěrou přibližovali, mluvil o dobrotě a lásce Vykupitele.

„Slyšeli jsme o tvém Ježíšovi,“ odpověděl jeden starý rolník a třel si revmatické ruce. „Ale co nám pomůže Bůh, který se nechal od Římanů přibít na kříž, tak jako oni křížují nás a naši zem? Možná, že je to náboženství pro lidi ve městech. My tady venku zůstaneme při své víře v bohy, kteří se jmenují Teutates, Esus a Taranis, k nim se modlili už naši praotcové v dobách dávno minulých.“

„Jak by vás mohli chránit, když jsou to jenom obrazy ze dřeva a z kamene?“ soucitně se ptal Martin.

„Teutates drží v ruku kladivo, Esus sekeru a Taranis blesk. Jsou mocní a silní, ne tak ubozí, jako váš Bůh, jehož ruce a nohy jsou přibité na kříž.“

Martin s hlubokou bolestí poznával, kolik trpělivosti a námahy to bude stát, než vysvobodí tyto ubohé lidi z jejich bludu.

Pokračování příště

Sestra Emanuela píše...

1. února 1998

Pochválen buď Ježíši!

V USA rodina malého Donaldy (5 let) intenzivně prožívá poselství z Medžugorje a každý den se shromažďuje k modlitbě. Jednou večer matka vyprávěla o Paray-le-Monial, kde Ježíš ukázal sv. Markétě své Srdce ovinuté trním a řekl jí se smutkem: „Pohled na Srdce, které lidi tolik milovalo, a odplatou dostávám od většiny jen nevděčnosti...“ Na ta slova malý Don propukl v usedavý pláč. „Co je ti, Dony?“ ptá se matka. Ale malý mezi dvěma vzlyky sotva zašeptal: „Ale mamí, tak Ježíšek neví, jak ho mám rád? Ale já ho mám tolik, tolik rád! Proč jsi mi to řekla?“

Ten večer měli rodiče co dělat, aby ho utěšili. Vysvětlili dítěti, že Ježíš dobře vidí jeho lásku a že to nemluvil o něm. Ale Don se nemohl ubránit sdílet Ježíšovu bolest. Později vysvětlil své matce obavu, která ho tak trápila: „Až budu velký, ani já nebudu milovat Ježíše?“ – Jeho matka nám řekla: „Někdy stačí jedno dětské srdce, tak nevinné a čisté, aby nám ukázalo, jak milovat Ježíše,

abychom i my plakali nad vlastními urážkami jeho Nejsvětějšího Srdce.“ – Jak cenná je pro svět rodina, kde se rodiče a děti společně modlí!

Vídeňský arcibiskup Mons. Christoph Schönborn, kterého Jane Pavel II. jmenoval kardinálem, dovolil minulý rok 26. září P. Jozovi, aby mluvil o Medžugorje v jeho zcela zaplněné katedrále. Otec Jozo nám sdělil několik maličkostí z rozhovoru s arcibiskupem: „Velmi dobře pochopil, co znamená Medžugorje i hnutí, které zde pramení. Otevřeně jsem s ním mluvil o našich těžkostech, ale ještě víc o plodech, které pocházejí od Matky Boží, o jejich zjeveních a o poselstvích. Mons. Schönborn hovořil o kard. Ratzingerovi a říkal, že uznává důležitost plodů Medžugorje. Kardinál Schönborn zdůraznil, že téměř všichni kandidáti nacházející se v jeho semináři dostali své povolání ke kněžství skrze Medžugorje. Pozval jsem ho do Medžugorje a on mi odpověděl, že by bylo dobré, aby tam jednoho dne šel. Pak mě povzbudil k práci ve službě sv. Panně.“

Sestra Emanuela

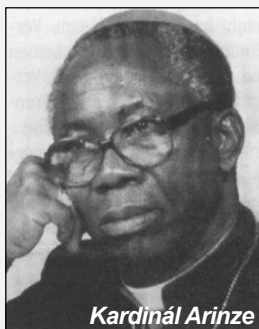
Není možno mluvit o míru tam, kde nedochází současně k rozvoji.

Kardinál Arinze

u

Nigerijská Církev, která trvá něco málo přes sto let, má již 20 let svou Misijní společnost, jejichž 112 kněží pracuje v 7 různých afrických zemích. V Itálii je 25 klášterů, ve kterých žijí, modlí se a pracují nigerijské sestry.

Při setkání Jana Pavla II. s předními nigerijskými muslimy pronesl sultán ze Sokota dlouhý pozdrav, ve kterém nazval papeže Božím mužem, jehož slova znamenají spravedlnost, mír a vzájemné pochopení. Všichni muslimští předáci byli setkáním se Svatým otcem velmi potěšeni. Každý z nich jej osobně pozdravil a obdržel od něho papežskou medaili.

Kardinál Arinze

15. března 1998

Pochválen buď Ježíši!

Mnozí už znají události v Civitavecchia (u Říma), kde jedna soška medžugorské Madony plakala 14x krvavé slzy – naposledy v rukou místního biskupa Mons. Girolamo Grillo.

Nejvyšší římské instance pověřené zkoumáním pravosti takových mimořádných úkazů se vzhledem k této sošce rozhodly pro pozitivní iniciativu: Ve svém pastýřském listu z 2. února 1998 cituje Mons. Grillo velmi zajímavý dokument, vydaný kardinálem Seperem 23. února 1978, za pontifikátu Pavla VI. Tento dokument mj. stanoví, že Kongregace pro nauku víry může „sama ustanovit speciální komisi“.

Vskutku, kardinál Ratzinger informoval Mons. Grilla, že Kongregace pro nauku víry sama posoudí tuto záležitost.

Mirjana měla své zjevení 2. února v Los Gatos (Kalifornie), za přítomnosti padesáti osob. Po mši sv. se skupina modlila růženec a Gospa se zjevila během 4. bolestného tajemství. Mirjana potom prohlásila, že hned jak přišla, Panna Maria řekla s velkým pohnutím: „Děti, srdcem!“ To bylo jediné poselství. Po jejím odchodu se Mirjana uchýlila do jednoho pokoje, aby se podle svého obyčeje sama modlila a také aby plakala. Potom intenzivně prosila všechny ty osoby o modlitbu za nevěřící. Svě zjevení 18. března bude mít v Medžugorje (tak se i stalo, viz str. 5 – Poselství královny míru, pozn. red.).

Jeden francouzský pár se rozhodl, že se rozejde. Ale Boží prozřetelnost chtěla, aby jejich syn konal nověnu k Panně Marii, „aby pomohl jejímu Srdci zvítězit“. Protáhl ji pěkně, víc

KŘÍŽOVÁ CESTA NA SVAZÍCH BÍLÝCH KARPAT

Navzdory drobnému dešti, mlze, zbytkům sněhu a záplavě bláta se jako každoročně vydali v sobotu odpoledne před pátou postní nedělí obyvatelé Poteče u Valašských Klobouk na několik kilometrů dlouhou křížovou cestu. Věřící putovali dvě a půl hodiny s třímetrovým dřevěným křížem po bělokarpatských loukách a částečně zalesněným terénem se značným převýšením.

Pobožnost křížové cesty začíná po mši sv. v kapli uprostřed obce. Věřící putují mlčky, u každého zastavení zazpívají píseň s kytarou, následuje rozjímavá četba. Letos se účastníci potečské křížové cesty zamýšleli na pozadí Kristova utrpení nad příběhem chlapce, který umíral na rakovinu. Jednotlivá zastavení nemají pevná stanoviště. Cílem putování je mariánská kaple s vodním pramenem, která se nachází až téměř pod horským hřebenem.

-vc-

než na 9 dní! Dnes rodiče svědčí: „Našich srdcí se zmocnila veliká radost, denně se s dětmi modlíme růženec a doma slovo „obět“ už nepůsobí strach. Je pramenem radosti. A zázrak zázraků je, že do našeho manželství se vrátil pokoj, láska se zmocnila našich srdcí a už nejdáme o rozchodu. Slibujeme Marii, že se svými dětmi přijedeme do Medžugorje, abychom jí poděkovali. Zakusili jsme, že v Božím Srdci je odpověď na každý problém.“

Sestra Emanuela

Redakční poznámka:

Z technických důvodů bude četba na pokračování ALEXANDRINA – UTRPENÍ A SLÁVA pokračovat až v příštím čísle. Prosíme čtenáře o laskavé pochopení.

Redakce

Obětavé mateřství

Veřejného ocenění dlouhodobé, obětavé a nezištné práce pro opuštěné děti se dostalo jedenačtyřicetileté Haně Chrastinové, věřící katoličce ze Zlína. Ve čtvrtek 26. března bylo její jméno schváleno na zasedání městského zastupitelstva mezi třemi nositeli Ceny města Zlína za rok 1997. Cena města Zlína je udělována od roku 1994 osobnostem a institucím za podstatný přínos rozvoji města ve všech oblastech lidské činnosti. Každoročně ji mohou získat nejvýše tři občané. Cenu představuje výtvarný symbol se znakem města Zlína a finanční částka dvacet tisíc korun. Grémium pro udělení Ceny města Zlína letos vybíralo z 29 návrhů. „U paní Hany Chrastinové bylo jeho rozhod-

nutí jednoznačné,“ uvedl primátor Vladimír Dařka.

Hana Chrastinová, původně zdravotní sestra, se péčí o děti, které ztratily vlastní rodinu, začala věnovat jako matka-pěstounka již před čtrnácti lety. Právě v té době přijala do své péče první dítě, tehdy patnáctiměsíčního romského chlapečka. Od té doby se její rodina rozrostla v tzv. „buňku náhradní rodinné péče“, v níž našlo nový domov již šest opuštěných dětí, trpících fyzickými, psychickými i sociálními handicapů různého druhu a stupně. Děti jsou dnes ve věku od 14,5 do 9,5 roku. Díky své náhradní mamince vytvářejí běžnou rodinu, která se zapojuje i do života zlínské farnosti. Hana Chrastinová působí rovněž ve

Fondu ohrožených dětí a ve Sdružení pěstounských rodin. Loni začala dálkově studovat speciální pedagogiku na vysoké škole.

Jedním z návrhů Hany Chrastinové na udělení Ceny města Zlína byla zlínská okresní rada Klubů křesťanských žen. Ve zdůvodnění svého návrhu křesťanské ženy mimo jiné uvedly: „Hluboce si vážíme příkladu obětavého a nesobického mateřství Hany Chrastinové. Žena, která tak dobře vychovává šest dříve opuštěných dětí, je v pravém slova smyslu hrdinkou. Domníváme se, že je v našem městě málo lidí, kteří by si Cenu města Zlína zasloužili tak jako ona.“

Slavnostní předání Ceny města Zlína se uskuteční 22. dubna.

Vojtěch Cekota

Z dopisu čtenáře...

Jsem knězem teprve osmý rok, považuji ale za svoji povinnost vyjádřit se zde k praxi podávání sv. přijímání na ruku, což se v naší zemi zavádí plošně i tam, kde předtím takový zvyk nebyl. Dokonce se používá i určitý psychologický nátlak, šířený nevhodnou kampaní např. v tisku a vyvíjený vůči mnohým kněžím, resp. jejich svědomí.

Vzpomínám si na krásné příklady kněžské úcty k Nejsv. svátosti i víry, že v ní je mezi námi přítomný živý Kristus, např. pečlivé stírání i nejmenších kousíčků, uvolněných ze sv. Hostie, spadlých na patenu, do kalicha – aby nedošlo ke zneuctění.

Takové jednání, zcela ve shodě s vírou Církve, že je Kristus přítomný ve sv. Hostii i v každé její části, (viz Katechismus) bychom neměli opouštět. Nejsv. svátosti totiž náleží úcta jako Bohu: např. pokleknutím před svatostánkem. Proto bychom si měli my

všichni, kněží, uvědomit, jaké podáváme svědectví o naší víře a úctě k Eucharistii. I toto je přece apoštolátem, který dnešní svět potřebuje, a jedním z prvořadých úkolů a posláním kněze: Kristus v Eucharistii je středem našeho duchovního života i Církve. Žijeme totiž v době, kdy máme vést zvláště silný duchovní zápas o úctu ke Kristu v Eucharistii, a nikdo nemůže stát mimo.

Proto mi též velmi schází v pastýřských listech zdůraznění veliké odpovědnosti věřících, kteří se rozhodli přijímat Tělo Kristovo na ruku, i pro kněze, který jim sv. přijímání podává. Odpovědnost máme všichni, přijímáme-li do úst, či na ruku, ale začíná se rozmáhat praxe, kdy se lehkomyšlně přehlíží množství úlomků sv. Hostie, a dokonce bez jakýchkoliv obav o zneuctění, či umenšení úcty k Nejsvětější svátosti (viz Memoriale Domini), a to dokonce s „čistým“

svědomím některých kněží i věřících. Z jednoho svědectví vyplývá, že v jisté farnosti naší diecéze, kde začala přijímat na ruku sv. Hostii asi 1/3 věřících a 1/2 ministrantů, pak ale téměř nikdo nezkontroloval, zda na jeho ruku nezbyly kousičky sv. Hostie. Asi už to není považováno za důležité, aby se tím někdo vůbec znepokojoval. A taková praxe, obávám se, je více rozšířená i v jiných farnostech v naší zemi.

Mimochodem hygienické důvody pro přijímání Kristova Těla na ruku jsou pochybené už proto, že si před sv. přijímáním podáváme ruce při pozdravení pokoje, a tedy úzkostlivci o své zdraví se obávaným bacilům nakonec nevyhnou. Nerozumím ale ani potřebě dotýkat se sv. Hostie ještě rukou, vždyť i tak nakonec je Kristovo Tělo přijato do úst. Proč tedy ta mezifáze na ruku? Kdo má pro Krista připraveno své srdce, nemusí být smutný, protože dotyk v srdci (srdcem) je přece důležitější. Nikdo tedy není ničím ošizen a o nic ochuzen, při-

Mnozí jdou za Ježíšem až k lámání chleba, málokdo až k pití kalichu utrpění.

Proč se bojíš vzít na sebe kříž, když jenom cestou kříže se vchází do království?

Naučíš-li se nést kříž, kříž ponese tebe a dovede tě k žádoucímu cíli.

Tomáš Kempenský

jí má-li do úst. Anebo se jedná o pychu: odmítnout přijetí sv. Hostie do úst a lpět na přijetí do ruky? Snaha něčím se odlišit, osamostatnit, dospět? Snaha o „samostatnost“ byla už pro Adama a Evu tragédií hříchu pychy. Líbí se mi názor, že do úst se krmí děti, nemocní a slabí a my před Bohem můžeme být „jenom“ jako děti (nemocní, slabí... hříšníci, pokorní).

Co však považují za alarmující, že se vůbec nepočítá se svědomím kněze, jak vyplývá např. z komentáře P. Kunetky v KT, reakcí některých členů KT a samotného pastýřského listu, který nedává knězi na vybranou – musí se podříditi vůli věřících. Avšak povolení z Říma je pouhým povolením, nikoliv nařízením, jak si to mnozí pletou. Někdo má asi svědomí jako natahovací gumu či formanskou plachtu, ale někteří kněží z důvodů svědomí nemohou podávat sv. Hostii na ruku! Pak by měli věřící také svědomí respektovat. A už vůbec se mi nelíbí falešná argumentace o poslušnosti (o tu zde přece vůbec nejde), což považují za jakési psychologické vydírání. Proto jsem se rozhodl (a též o tom uvědomil svého biskupa Františka Václava Lobkowicze), že ve svých farnostech podávat Tělo Páně na ruku nebudu ani cizincům a z důvodů svého svědomí se závěry pastýřského listu řídit nemohu. Možná mě někdo nařkne ze zpátečnictví, fanatismu? Nevadí, protože pro zachování a prohloubení úcty k Nejsvětější svátosti by měl být kněz ochoten i něco vytrpět.

P. Miroslav Ševiola

900 let řádu cisterciáků

Cisterciácký řád oslavil v minulých dnech ve francouzském klášteře Citeaux [sitó] **900 let od svého založení.**

První klášter nového reformního řádu založil sv. *Robert z Molesme* 21.3.1098 právě zde, ve východním Burgundsku. Oslav se zúčastnilo přes 700 členů cisterciáckých společenství z celého světa.

Jubilejní oslavy provází rozsáhlý program, kterého se zúčastní město Citeaux a jeho okolí. Očekává se, že během roku navštíví město a klášter na

100 tisíc turistů. Oficiální církevní program končí 17. října t.r. poutí věřících diecéze Dijonu [dyžon]. V průběhu roku se budou v celém regionu konat výstavy a vědecké kongresy.

V českých zemích vznikla ve středověku řada cisterciáckých klášterů. Nejstarší z nich byl založen v r. 1142 v Kutné Hoře-Sedlci. Dnes u nás existují dva mužské kláštery, opatství v Oseku a ve Vyšším Brodě, a klášter sester v Předklášteří u Tišnova.

ČBK

□ Nikaragujský prezident u papeže

Jan Pavel II. přijal 20. března nikaragujského prezidenta Arnoldo Alemana. Předmětem rozhovoru byl především demokratizační proces a odbourání dluhů této latinskoamerické země.

Radio Vaticana

□ Krize a sebevraždy

Od propuknutí asijské hospodářské krize zdvojnásobil se v Thajsku počet sebevražd. Není to však problém pouze této země. Podobná situace je v celé postižené oblasti. Denní počet sebevražd v Thajsku je 8 až 12. Lidé ztratili chuť žít a postavili se proti vzniklé krizi.

□ Všeobecný pokles porodnosti

Papežská rada pro rodinu s politováním konstatuje stálý pokles porodnosti, který je evidentní u 51 národů. Oznámil to arcibiskup Francesco di Felice v Radio Vaticana.

□ Jsou pro jednotu

2500 rumunských pravoslavných kněží se v Kalusenburgu vyslovilo pro usmíření s řeckokatolickou menšinou věrnou Římu. Pokládají soužití v pokoji a v lásce za nejpřednější úlohu všech křesťanů v zemi.

□ Za náboženskou svobodu

Členové Kongresu Spojených států chtějí symbolicky adoptovat vězně, kteří jsou uvězněni kvůli náboženskému přesvědčení. Chtějí tak podpořit náboženskou svobodu v jiných zemích včetně Číny.

□ Náboženský zákon v Rusku

Podle nového náboženského zákona musí všichni zahraniční duchovní žádat každé tři měsíce o nové vízum, a to v zemi, odkud pocházejí, i když jde o zemi za oceánem.

VIS

□ Nová kniha o papežském velvyslanci u „Třetí říše“

V Itálii vyšla nová kniha o velvyslanci papeže v Berlíně během existence „Třetí říše“.

Pod titulem „**Monsignore Cesare Orsenigo, apoštolský nuncius v Německu 1930-1946**“ zkoumá autorka *Monica M. Biffi* roli nuncia v Německu od uchopení moci Hitlerem v r. 1933 do konce 2. světové války. Knihu vydalo v italštině milánské nakladatelství **Ned**. Od zkoumání role Mons. Orseniga ve vztahu mezi Vatikánem a Hitlerem očekávají historikové nové poznatky o politice pa-

PAPEŽ PODPORUJE BOJ PROTI HLADU

Vatikán (KNA): Papež Jan Pavel II. přislíbil **podporu církve v boji proti hladu** Mezinárodnímu zemědělskému vývojovému fondu OSN (**IFAD**) u příležitosti 20. výročí jeho založení. V telegramu řediteli IFAD papež píše, že solidarita s nejhodnějšími se musí v politice stát skutečností. Svátý stolec podporuje úsilí OSN o zásobování všech národů potravinami. Jde o to, zbavit lidstvo přízraku hladu a zajistit spravedlivé rozdělování plodů země, uvedl papež.

ČBK

peže *Pia XII.* vůči zločinům národního socialismu.

□ Církev a svět lidské práce

Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, předseda Rady evropských biskupských konferencí (CCEE), zastupoval katolickou církev na dvoudenní mezinárodní konferenci na téma „**Náboženství, práce a sociální vztahy**“, která probíhala ve dnech **10. a 11. března v Římě.**

Nad konferencí převzal záštitu prezident Italské republiky a mezi referujícími byli kromě katolické církve zástupci několika světových náboženství a odborníci na projednávanou problematiku. Účastnili se dále zástupci judaismu, hinduismu, buddhismu a islámu. Delegáti se kromě jiného zabý-

vali i morálními aspekty současných krizových jevů, jako je například nezaměstnanost, a hledali možnosti větší integrace světa práce a světa kultury. Kardinál Vlk se ve svém referátu zaměřil na křesťanské chápání lidské práce, ve kterém je zohledněn kromě jiného i kající pohled.

ČBK

□ Svátý otec přijal členy generální kapituly mnišských společenství z Betléma: Nanebevzetí Panny Marie a sv. Bruna. Řekl jim mimo jiné, že jejich zasvěcení modlitbě a adoraci je také zavazuje modlit se za Církev a za svět. Tato modlitba má být svědectvím lásky, kterou Církev chová ke svému Spasiteli, a příspěvkem ke zralosti Božího lidu.

VIS

Konkordát ratifikován

Slavnostní výměnou ratifikačních listin ve Vatikáně byl potvrzen konkordát uzavřený mezi Polskou republikou a Svátým stolicem.

Jak řekl Svátý otec, Církev vždy usilovala o to, aby sjednotila Poláky ve jménu Kristova kříže a evangelia. Konsolidovala sociální pouta a duchovní jednotu. Na konkordát bylo nutno čekat 53 let. Papež při tom vzpomněl na dobu totality, kdy Polsko bylo pokořeno, mnozí trpěli a svoboda byla omezena. Vláda se snažila vytlačit Církev ze společenského života a ztížit její činnost. Vy-

stavila ji soustavnému pronásledování.

Dále pak řekl, že Polsko potřebuje morální obnovu a promyšlený program restrukturalizace v duchu solidarity a respektování důstojnosti lidské osoby. Stojíme tváří v tvář novým nebezpečím a novým výzvám, a proto je nezbytná spolupráce všech lidí dobré vůle, kterým leží na srdci dobro národa. K tomu je potřebná také pomoc Církve, která je nezastupitelná v procesu výstavby budoucnosti na lidských a křesťanských hodnotách.

L'Osservatore Romano

CHARITNÍ SKLAD A LINKA POMOCI „POVODEŇ“

Olomouc: **V charitním skladu Povodeň** v Přerově (v areálu Meopty, a. s.) je momentálně dostatek kuchyňských potřeb, ale stále chybí postele, židle, skříně a stoly. K dispozici jsou zde také starší okna a dveře. Přibližně sto umyvadel zaslala italská Modena, z Holandska bylo věnováno vozidlo DAF. Zdejší zaměstnanci hledají sponzory na zajištění provozu fukarů na vyhřívání povodňového skladu.

Charitní sklad Povodeň Meopta, a. s., Kabelíkova 1, 750 58 Přerov,
tel.: 0641/24 36 71;
tel/fax: 0641/20 67 86

Linka pomoci Povodeň funguje nonstop a bezplatně od října loňského roku při Arcidiecézní charitě Olomouc. Byla zřízena s cílem pomoci v oblasti psychologické, sociálněprávní, humanitární, se snahou zprostředkovat kontakty a podávat potřebné informace. Její provoz zajišťuje tým 26 odborníků, z toho 4 stálí pracovníci Charity a 22 externistů z řad psychologů, lékařů, pedagogů a sociálních pracovníků. Od svého zřízení do konce r. 1997 zaznamenala linka pomoci celkem 6146 hovorů.

Ve čtvrtek každého lichého týdne od 7 do 19 hodin slouží na lince pomoci kněz.

Linka pomoci Povodeň Olomouc –
tel.: 0800/18 98 18

Linka pomoci Povodeň Opava –
tel.: 0800/12 06 12

EXERCICIE NA SV. HOSTÝNĚ pro ŽENY a DÍVKY od 21. do 25. dubna 1998 MUŽI od 12. do 16. května 1998

Začíná se vždy v úterý večer, končí v sobotu ráno mší svatou.

Přihlaste se písemně na adr.:
MATICE SVATOHOSTÝNSKÁ,
Sv. Hostýn 115, 768 61 Bystřice p. H.
Též telefonem: 0635/91 36 93 (91 36 94)
+ Ave + Maria +

PRVNÍ KLOKOTSKÁ POUŤ

Ve velikonoční pondělí 13. dubna 1998 se uskuteční první klokotská pouť k Panně Marii na poutním místě Klokoty u Tábora. Mše svatá je v 10.00 hodin, celebruje P. Zdeněk Čížkovský OMI.

REDAKCE SETKÁNÍ NABÍZÍ KNIHU ČESKOBUDĚJOVICKÝ BISKUP THDR. JOSEF HLOUCH

Tato životopisná publikace čerpá i z materiálů zpřístupněných až po listopadu 1989 otevřením tajných komunistických archivů. Vedle vlastního textu obsahuje chronologický přehled životopisných dat, fotokopie dokumentů z tajných archivů, fotografie. Křídový papír, barevná obálka, 46 stran, 65 Kč.
Objednávky na adrese: Redakce Setkání, Kanovnická 10, 370 01 Č. Budějovice, tel/fax: 038/594 81

CK Bartholomeum Pardubice – Benedettiho 497, 530 03 Pardubice, tel.: 040/6612012

MEDJUGORJE – 19. 5. – 26. 5. 1998 – jezdíme mimo termíny hlavních svátků. V tichosti prožíváme hloubku poselství. Kvalitní duchovní program zajištěn. Duchovní i zdravotní doprovod. Přihlášky do 10. 5. 1998.

OETZTALSKE ALPY – setkání s ThDr. Hrbatou – 10. 6. – 14. 6. 1998.

Katalog zájezdů zašleme na požádání – široký výběr zájezdů poutních, turistických, kulturních, pro děti, tuzemských i zahraničních.

MILES JESU, katolická komunita, zve všechny mladé dívky, ženy (17-30 let) na **duchovní cvičení** – na pomoc při rozpoznávání povolání – která se konají 24. – 26. 4. 1998 v Brně, Veveří 15. Informace na tel. 05/41 24 79 88.

EXERCICIE V REKREAČNÍM ZAŘÍZENÍ VE LHOTĚ U OLEŠNICE NA MORAVĚ

Termín: 12. – 16. května 1998
Zahájení první den v 18.00 hod.
hodin mší svatou, ukončení
poslední den kolem 15.00 hod.

Téma: Duch svatý v přípravě na nové tisíciletí.
Exercitátor: prof. P. Stanislav Krátký.
V pracovní dny i autobusové spojení z Olešnice, cena kolem 630 Kč.
Přihlášky přijímá a informace podává:
František Blaha, Sulíkov 11., 679 62 Křetín - tel. 0501 462 951

Inzerát – Novotný

CHYBÍ

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

31. Od tohoto počátečního svědectví o Letnicích je působení Ducha pravdy, který „usvědčuje svět z hříchu“, tj. odmítnutí Krista, organicky spojeno se svědectvím, které má být vydáváno velikonočnímu tajemství: tajemství Ukřižovaného a Zmrtvýchvstalého. A v tomto spojení ono „usvědčování z hříchu“ prozrazuje svůj spásonosný rozměr. Toto „usvědčování“ nemá totiž za cíl jenom obžalobu světa, a už teprve ne jeho odsouzení. Ježíš Kristus nepřišel na svět, aby ho soudil a odsoudil, ale aby ho spasil (114). To je zdůrazněno již v této první řeči, když Petr zvolá: „Ať je proto jasné celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali“ (115). A nato, když se přítomní táží Petra a apoštolů:

„Bratři, co mám dělat?“ slyšíme odpověď: „Obráťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny vaše hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého“ (116).

Tímto způsobem „usvědčení světa z hříchu“ zároveň přesvědčuje o odpuštění hříchů mocí Ducha svatého. Petr ve své jeruzalémské řeči vybízí k obrácení, jako vybízeli Ježíš své posluchače na začátku své mesiášské činnosti (117). Obrácení vyžaduje „přesvědčení o hříchu“, obsahuje v sobě vnitřní soud svědomí, a poněvadž ten je potvrzením působení Ducha pravdy v nitru člověka, stane se to současně novým začátkem darování milosti a lásky: „Přijměte Ducha svatého“ (118). Takto objevujeme v „usvědčení z hří-

chu“ dvojitý darování: dar pravdy ve svědomí a dar jistoty o vykoupení: Duch pravdy je Utěšitel.

Usvědčení světa z hříchu kazatelskou službou apoštolů v rodící se církvi je vztahováno – z podnětu Ducha svatého, vylitého o Letnicích – na výkupnou moc ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista. Tak se naplňuje slib týkající se Ducha svatého, daný o Velikonicích: „Z mého vezme a vám to oznámí.“ Když tedy při letnicové události Petr mluví o hříchu těch, kdo neuvěřili (119) a vydali na potupnou smrt Ježíše z Nazareta, svědčí o vítězství nad hříchem: o vítězství, které se dovršilo jistým způsobem prostřednictvím největšího hříchu, jaký mohl spáchat člověk: usmrcením Ježíše, Božího Syna, soupodstatného s Otcem! Podobně vítězí smrt Božího Syna nad lidskou

smrtí: „Smrti, budu tvou smrtí“ (120), tak jako hřích usmrcení Božího Syna „vítězí“ nad lidským hříchem! Nad hříchem, který byl dokonán v Jeruzalémě o Velkém pátku, a také nad každým hříchem člověka. Vskutku, největšímu hříchu člověka odpovídá v srdci Vykupitele oběť nejvyšší lásky, která překonává zlobu všech hříchů lidí. Na základě této jistoty neváhá církev v římské liturgii opakovat každoročně o velikonoční vigílii: „Ó šťastná vina!“ ve zvěsti o zmrtvýchvstání, kterou hlásá jáhen ve zpěvu „Exultet“.

Pokračování příště

Poznámky:

114 – Srv. Jan 3,17; 12,47
115 – Sk 2,36
116 – Sk 2,37 a n.
117 – Srv. Mk 1,15
118 – Jan 20,22
119 – Srv. Jan 16,9
120 – Oz 13,14 (Vulg.);
srv. 1 Kor 15,55

Liturgická čtení

Neděle 12. 4. – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37–43
Ž 118(117),1–2.16ab+17.22–23 Odp.: 24
2. čt.: Kol 3,1–4 nebo 1 Kor 5,6b–8
Ev.: Jan 20,1–9

Pondělí 13. 4. – Pondělí v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22–32
Ž 15,1–2a+5.7–8.9–10.11 Odp.: 1
Ev.: Mt 28,8–15

Úterý 14. 4. – Úterý v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 2,36–41
Ž 32,4–5.18–19.20+22 Odp.: 5b
Ev.: Jan 20,11–18

Středa 15. 4. – Středa v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 3,1–10
Ž 104,1–2.3–4.6–7.8–9 Odp.: 3b
Ev.: Lk 24,13–35

Čtvrtek 16. 4. – Čtvrtek v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 3,11–26
Ž 8,2a+5.6–7.8–9 Odp.: 2ab
Ev.: Lk 24,35–48

Pátek 17. 4. – Pátek v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 4,1–12
Ž 117,1–2+4.22–24.25–27a Odp.: 22
Ev.: Jan 21,1–14

Sobota 18. 4. – Sobota v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 4,13–21
Ž 117,1+14–15.16ab–18.19–21 Odp.: 21a
Ev.: Mk 16,9–15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	12.4.	13.4.	14.4.	15.4.	16.4.	17.4.	18.4.
Antifona	471	482	482	482	482	482	482
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	471	471	471	471	471	471	471
Antifony	472	472	472	472	472	472	472
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	473	483	488	494	499	504	509
Antifona k Zach. kantiku	473	483	489	494	499	504	509
Prosby	473	483	489	494	500	505	509
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510

Modlitba během dne:

Hymnus	482	482	482	482	482	482	482
Antifony	474	484	490	495	500	505	510
Žalmy	474	484	490	495	500	506	510
Krátké čtení	476	486	492	497	502	507	512
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510

Nešpory:

SO

Hymnus	466	477	477	477	477	477	477
Antifony	466	478	478	478	478	478	478
Žalmy	466	478	478	478	478	478	478
Kr. čtení a zpěv	468	480	487	493	498	503	513
Ant. ke kant. P. M.	469	480	487	493	498	503	513
Prosby	469	480	488	493	498	503	513
Záv. modlitba	461	474	484	489	495	500	515
Kompletář	470	1238	1242	1238	1242	1238	1242

MODLITBA RŮŽENCE

Vladimír Koudelka

Text brožury vznikl původně jako přednáška, kterou přednesl P. Vladimír Koudelka OP při setkání Dominikánské rodiny (Familia Dominicana) 7. října 1995 ve Wil (Švýcarsko) v dominikánském klášteře sv. Kateřiny. Aby text uchoval svěžest mluveného slova, je uveden ve svém doslovném znění. Několik drobných úprav schválených autorem směřuje k většímu přiblížení problematiky českému čtenáři.

Autor nejprve krátce popisuje historický vývoj modlitby růžence a poté dává podněty k její možné obnově.

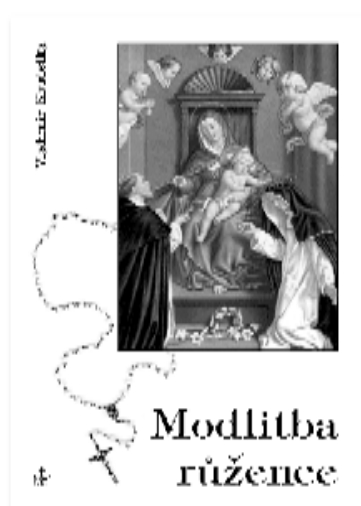
Vladimír Koudelka OP se narodil 12. ledna 1919 na Moravě v Bohuslavicích u Nové Říše na Moravě. Do české provincie řádu kazatelů vstoupil r. 1938, doktorát církevních dějin získal r. 1949 na univerzitě ve Fribourgu. Napsal řadu vědeckých statí k dějinám dominikánského řádu. Od r. 1990 působí jako spirituál dominikánek v Rickenbachu ve Švýcarsku.

V mnoha kostelích jsou na růžencových oltářích znázorněni dominikáni, a to postavami sv. Dominika a sv. Kateřiny Sienské. Pokusím se vysvětlit, jak byla sv. Kateřina poctěna tím, že je přítomna při předávání růžence.

Poněvadž se výtvarná zobrazení předávání růžence stereotypně opakují, vycházejí bezesporu z jedné předlohy – prototypu. Tou může být pouze růžencový obraz malíře *Salviho Sassofferrata (1609–1685)* v bazilice sv. Sabiny v Římě (viz reprodukci na první straně přebalu této knihy). Obraz darovala bazilice princezna z Rossana r. 1643. Poněvadž sama byla velkou cítečkou sv. Kateřiny Sienské, byla tato světička na její přání na obraze také vypodobněna. Magistr řádu přiložil reprodukci tohoto obrazu ke každé zakládací listině růžencových bratrstev jako vzor pro umělce, kteří měli vyzdobit v kostelích růžencové oltáře vyobrazením předávání růžence. Proto je stále na oltářích zobrazována vedle sv. Dominika také sv. Kateřina, ačkoliv (historicky řečeno) jistě neměla žádný vztah ke vzniku růžencové modlitby v té podobě, jak ji nyní známe...

Modlitba růžence je pouze *jedním* ze způsobů modlitby, jednou součástí života modlitby a jedním z projevů víry. Jaká je naše víra, taková je také naše modlitba. Růženec nelze obnovit bez předchozí obnovy celého života modlitby. Všichni pocítujeme nedostatky našeho života modlitby. Je například nedostatek zkušených učitelů modlitby, kteří by nás uváděli do hlubší a vnitřní modlitby; chybějící nám znalosti naší tradice modlitby, s jejíž pomocí bychom mohli překonat zmatek, který dnes panuje již v samotných pojmech (jako např. v pojmu meditace a kontemplace). Víme o tom, že existuje všeobecná povrchnost života modlitby, kdy se modlitba téměř výhradně redukuje na modlitbu prosebnou a ostatní její formy se zanedbávají. Ti, kteří se chtějí modlit, jsou pak nuceni hledat pomoc ve východních meditačních metodách. Modlitba růžence nás učí, jak říká Kierkegaard: „Když se člověk modlí usebraněji a ništerněji, má stále méně a méně co říci. Nakonec se modlí zcela mlčky, beze slov. Stává se, co představuje ještě větší protiklad k mluvení, *posluchačem*...”

(Úryvek z knihy)

Vydalo nakladatelství
Matica cyrilometodějská s. r. o.,
 formát A5, 32 stran,
 cena 35 Kč.

**Přístupné předem
 706 035**

Novinově vylátné

Odesílatel:

Matica cyrilometodějská s. r. o.
 EXPEDICE
 Dolní nám. 24
 771 00 Olomouc 1